

Trường Thiếu Niên Khuyết Tật

Nhờ một cơ may nào đó, năm 14 tuổi tôi được vài anh chị sinh viên thiện nguyện cứu thoát khỏi kiếp sống ăn xin ăn mày trên vỉa hè thành phố cụ Hồ và đưa vào ở nội trú tại Trường Thiếu Niên Khuyết Tật Hồ Xuân Hương. Tôi nghe nói trường này do một số Việt Kiều thành lập, nằm trên một mảnh đất mới khai hoang bên bờ sông Đồng Nai, nhưng không hiểu sao lại mang tên Hồ Xuân Hương. Trường tiếp nhận các thiếu niên tật nguyên mồ côi hoặc gia đình quá nghèo trong địa bàn các tỉnh Nam bộ. Bọn học sinh chúng tôi được ở luôn trong ký túc xá của trường, được nuôi ăn ngày ba bữa dù là khẩu phần rất khiêm nhường, được dạy dỗ về văn hóa căn bản và một nghề chuyên môn tùy theo khả năng. Phần tôi, vì bị liệt hai chân từ thuở nhỏ, tôi được cấp cho cặp nạng gỗ và được dạy cho nghề hàn điện tử. Nhờ siêng năng, tôi bỏ công sức ra học thêm nhiều nghề khác như nghề thêu, nghề trang điểm cho phụ nữ. Đến năm 18 tuổi, tôi phải ra trường tìm việc làm để nhường chỗ lại cho các thiếu niên tàn tật khác. Nhờ thông minh tháo vác và cũng nhờ sự giúp đỡ của các Mạnh Thường Quân, tôi được nhận vào làm cho một hãng điện tử Thụy Điển.

Khoảng một tuần trước ngày ra trường, bà hiệu trưởng báo cho tôi và các bạn cùng tốt nghiệp rằng chúng tôi sẽ được các vị bảo trợ. Việt Kiều thưởng cho 3 ngày đi nghỉ mát ở Vũng Tàu. Chúng tôi mừng hết lớn vì trước nay có bao giờ biết đến chuyện đi tắm biển. Ngày vui đến, 10 đứa chúng tôi ngồi xe minibus thẳng tiến ra xứ biển, cả bọn ca hát vang rân trên suốt chặng đường đi. Đến nơi chúng tôi lại được cho vào ở tại một khách sạn sang trọng. Tôi cứ tưởng như mình đang được lên thiên đàng. Chung quanh tôi mọi thứ đều sạch sẽ, lịch sự, sang trọng ngoài trí tưởng tượng của tôi. Buổi tối hôm đó, bọn chúng tôi phải đi dự buổi lễ tiếp tân để gặp mặt và cảm tạ các vị ân nhân Việt Kiều. Tôi thâm nghĩ buổi lễ chắc là sẽ long trọng và trang nghiêm lắm. Nhưng không, 10 đứa chúng tôi được đưa đến một phòng ăn nhỏ, thân mật nhưng sang trọng và kín đáo. Chỉ có chúng tôi và 10 phụ nữ trạc chừng 25 đến 40 tuổi, trong đó có chừng 3,4 người Á Đông, còn lại, tôi thấy có vài phụ nữ Âu Mỹ, vài người Trung Đông hay châu Mỹ La Tinh gì đó vì tóc đen. Mười phụ nữ đó ai cũng đều cao ráo, xinh đẹp một cách kiêu sa, sang trọng như tài tử điện ảnh. Người họ tỏa ra mùi nước hoa quyến rũ và quần áo họ rất đắt tiền. Chúng tôi cùng ăn cơm chiều chung trong vòng thân mật. Dĩ nhiên là bọn học sinh chúng tôi cứ cúi đầu mà ăn vì chẳng biết phải nói gì. Sau buổi tiệc, chúng tôi ngồi quay quần bên nhau, một phụ nữ Việt Nam tên Ngọc-Linh bắt đầu giới thiệu:

- Chúng tôi là thành viên của Hội Hồ Xuân Hương. Hội thu nhận hội viên là những phụ nữ trẻ thành công về mọi mặt. Hội viên phải có nhan sắc, bằng cấp, và thành công về tài chánh. Các em cũng đã thấy các quý vị đây ai cũng đều là hoa khôi cả. Ai cũng là bác sĩ, nha sĩ, dược sĩ hoặc là luật sư, giám đốc, nghệ sĩ có tiếng, hay là nhà vẽ kiêu

Vì chúng tôi có tất cả, chúng tôi muốn chia sẻ hạnh phúc với những người bất hạnh nhất trong xã hội. Những người đó chính là các em. Về tiền bạc, chúng tôi đã giúp nuôi các em mấy năm nay và giúp các em tìm việc làm để thoát cảnh lầy lất vĩa hè. Về trí tuệ, chúng tôi đã dạy các em về văn hóa căn bản và nghề chuyên môn. Nói đến đây, Ngọc-Linh chợt dừng lại giãy lất rồi hạ giọng:

- Ngoài ra, chúng tôi còn muốn chia sẻ nhan sắc của chúng tôi cho các em. Chúng tôi biết rằng đa số các em tàn tật sẽ phải sống cô đơn suốt đời, không bao giờ biết được hạnh phúc gởi chẵn. Vì vậy, chúng tôi muốn cho các em được một lần trong đời ân ái với những phụ nữ tài sắc nhất. Sẽ có rất nhiều gã đàn ông ngoài kia ganh tị với các em, thêm muốn được ngồi vào chỗ của các em đêm nay.

Nghe đến đây, tai tôi như ù lên. Tôi không biết là mình đang mơ hay tỉnh, cứ ngỡ là mình được lên thiên thai. Chúng tôi chia làm ba nhóm, mỗi nhóm kéo nhau về phòng riêng. Nhóm tôi được chính cô Ngọc Linh và hai phụ nữ nữa đưa về. Trò chuyện nhau giãy lất, tôi biết Ngọc-Linh năm nay 34 tuổi, là một bác sĩ rất thành công tại Canada. Nàng có gương mặt đẹp lý tưởng theo kiểu Á Đông và thân hình dong dỏng cao. Người thứ hai là một cô gái da trắng, mắt xanh biếc, tóc vàng. Cô ta rất cao, mái tóc vàng óng ả uốn quăn chảy xuống lưng. Cô ta đẹp về đẹp kiều sa nhưng đầy sức gợi dục của con gái Âu Mỹ. Sau này, tôi biết cô tên là Tiffany, 30 tuổi, là một luật sư người Mỹ gốc Na-Uy. Cô thứ ba là một nàng người Iran tên Sonya. Cô ta đẹp lạ lùng với mái tóc đen tuyền. Mắt và chân mày của nàng cũng đen một cách huyền bí. Da của nàng thì lại trắng ngần. Ngọc Linh cho tôi biết Sonya là quản lý của một công ty tài chính tại Pháp. Dưới ánh đèn mờ mờ, ba nàng từ từ cởi nút áo, để lộ phần thân trên trắng hồng, eo thon cùng bộ ngực đầy đặn. Các nàng cởi quần ra, mở áo ngực, kéo quần lót xuống khỏi chân. Ngọc Linh tiến về phía tôi. Giữa đôi chân thon dài của Ngọc Linh là một cụm lông được cắt tỉa ngay ngắn. Nàng nằm xuống cạnh tôi và giúp tôi cởi quần áo. Nàng cho tôi tha hồ được sờ ngực nàng, lần mò nơi cửa mình nàng cho thỏa óc tò mò. Con cu của tôi lúc đó cứng lên như khúc củi. Tôi vụng về hôn nàng. Nàng chỉ cho tôi làm thế nào giao hợp với nàng. Thú thật, khi vừa đút cu vào chỗ kín của Ngọc Linh, một cảm giác cực khoái trào lên làm tôi không kiềm hãm được. Tôi thấy sướng mê tơi và có chất nước ấm bắn ra thật mạnh từ cu tôi. Sau đó, tôi mệt mỏi gục xuống. Nghỉ một chốc, tôi bò sang cô Tiffany tóc vàng. Đó là lần đầu tôi thấy lông nơi mu của con gái màu vàng óng như tóc. Khác với sự nhẹ nhàng của Ngọc Linh, cô Mỹ này rất điêu luyện về chuyện gởi chẵn. Cô ta bú cu tôi đến lúc tôi cực khoái xuất tinh ra đầm đìa vào miệng cô. Đợi cho tôi hồi phục, cô ta chỉ cho tôi nhiều tư thế làm tình khác nhau. Khi thấy tôi gần xuất tinh, cô ta đẩy tôi ra ngay và làm lại từ đầu để kéo dài cực ân ái. Đến khi tôi mò qua Sonya thì phải phục là cô nàng có sức đòi hỏi sinh lý mãnh liệt. Tôi thấy âm hạch của nàng nở to như một con cu nhỏ. Nàng bắt tôi phải liếm, phải vuốt chỗ đó cho đến khi nàng sướng khoái vài lần mới thôi. Đêm hôm sau, nhóm tôi có một cô nha sĩ Việt Nam 40 tuổi tên Thùy Trang, một cô dược sĩ Đại Hàn, và một cô ca sĩ người Cuba. Từ trước đến nay, tôi cứ nghĩ đàn bà 40 tuổi là già lắm. Bây giờ, gặp

Thùy Trang tôi mới biết là mình lầm tọ Thùy Trang đẹp một cách sang trọng, đứng đắn. Da của nàng vẫn mịn màng như da các cô gái trẻ và người nàng thon gọn, rắn chắc vô cùng. Nàng ân ái với tôi như một vị thầy truyền đạt kiến thức cho học trò. Âm hộ nàng thật chặt, co thắt theo ý nàng làm tôi sướng mê đi được. Còn cô Đại Hàn thì dễ thương búp bê, hai má tròn đầy mũm mĩm và phơn phớt hồng. Nàng là con gái Á Đông mà cao không thua các cô da trắng. Khi đến làm tình với nàng, tôi đã hơi có kinh nghiệm nên đã đem lại được cho nàng một lần cực khoái. Lúc đó tôi thấy rằng làm cho con gái sướng còn thú vị hơn là mình được sướng nhiều. Sau đó, tôi thịch cô Cuba Gái châu Mỹ La tinh vừa có nét đẹp Âu Mỹ vừa có pha lẫn chút gì đó Á Đông. Nàng dạy cho tôi làm tình kiểu 69. Đêm chót, tôi được ân ái với bốn cô còn lại gồm một cô vẽ kiểu người Nga tóc hung đỏ, một cô bác sĩ người Phi-líp-pin nước da bánh mật, một cô kỹ sư Ấn Độ, và một cô chuyên viên tài chánh người da đen. Từ trước tôi vẫn có thành kiến cho rằng dân Ấn Độ và dân da đen xấu như mạ. Ai ngờ đâu cô Ấn Độ này tuy đã 35 tuổi mà đẹp như thiên thần. Da trắng ngần, tóc đen nhánh, và đôi mắt thì đẹp long lanh, sắc sảo rất Ấn Độ. Thân hình nàng thì khỏi chê và nàng quả không ngoa là dân của xứ đã viết ra cuốn Kama Sutra. Nhưng ngạc nhiên lớn nhất là cô da đen. Da nàng quả là đen và tóc nàng quăn tít, ngắn ngắn. Vậy mà đến gần nàng tôi cảm thấy có sức thu hút rất nữ phái và gương mặt nàng đẹp như pho tượng đồng. Dù đã mỗi một sau ba cuộc giao hoan trước đó, không hiểu sau tôi vẫn cảm thấy làm tình với cô da đen là sướng một cách lạ lùng nhất.

Sau ba đêm ngà ngọc, bọn chúng tôi từ già 10 người đẹp Mạnh Thường Quân để trở về lao đầu vào cuộc sống thực tại. Năm sau, gần đến hè, tôi lân la đến trường Hồ Xuân Hương hỏi thăm xem khóa tốt nghiệp năm nay có được đi đâu chơi không. Tôi được biết là bọn nó được đi Đà Lạt. Thế là tôi thu xếp mua vé xe đò chạy lên Đà Lạt, la cà trước cửa khách sạn, hi vọng gặp lại các người đẹp năm xưa hầu xin xỏ thêm chút tình. Quả nhiên, tôi gặp Ngọc Linh và ngỡ ý. Nàng lạnh lùng trả lời:

- Em đã hưởng phần của em. Bây giờ phải đến lượt người khác. Vả lại, trong năm qua em không còn ở trong trường, rồi em chích choác hay chơi bởi bậy bạ bị mắc bệnh. Làm sao chúng tôi biết được?

Tôi bị què, vôi rút lui như con mèo bị cắt tai. Sau này, tôi nghe nói có một thằng bạn cùng khóa tên Bẫy cũng tìm đến khách sạn định tìm thêm chút hương xưa. Bị từ chối, nó tự ái chửi bới um sùm, mắng nhiếc các cô là đồ đi thỏa. Chỉ vài phút sau, xe công an ập tới bắt nó đi liền. Thế mới biết các nàng có thể lực đến cỡ nào. Với nhan sắc chim sa cá lặn, bản lĩnh và trí thông minh, cùng thật nhiều tiền đô la trong túi, các nàng có thể mở bất cứ cánh cửa nào ở thiên đàng xã hội chủ nghĩa này. Mấy năm sau, tôi nghe nói các nàng không còn ban phát tình dục cho các lớp ra trường nữa. Lý do vì có mấy thằng ăn cháo đá bát, đã hưởng phần mình rồi năm sau còn quay lại phá rối các nàng. Mấy nàng bực tức đẹp luôn chuyện đó. Thế là các lớp sau không còn có cơ hội duy nhất trong đời được làm tình với các mỹ nhân thế giới nữa.

Hết
Thu Hoang